בס"ד

"הדף היומי לתולדותינו"

יום ד', ג' בטבת תשס"ה (15 בדצמבר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

היום, **ג' בטבת**, נר **שמיני** ((!!!!!!!לחנוכה; חנוכה שמח**!!!!!!!**

על מגרש הגאווה הלאומית [המשך המאמר מאתמול]:
=...בכל זאת השתלבו גם הרהורי-סיפוק לאומיים [...] לאמור האל יודע מה צופן בו זה העם, ולאיזה הפתעות הוא מסוגל, ומה עשוי הוא להראות לנבחרות של יושבי חלד.=
מנגד, הרגישות הקיצונית של חוגים רחבים בישראל לאופן שבו מצטיירים הישגי המדינה בעיני ידידים ואויבים ברחבי העולם הוליד הלכי-רוח ציבוריים של אכזבה עמוקה לנוכח כישלונות צורבים בזירת הספורט הבינלאומית, שעלולים היו להכתים את דימויו של העם. ביוני 1959, בהתמודדות שהיתה בעיר הפולנית וורוצלאב, ספגה נבחרת הכדורגל של ישראל תבוסה מוחצת בשיעור 7:2 מהנבחרת המקומית. "תבוסת וורוצלאב" זעזעה את דעת-הקהל בישראל, עד שעורכו הראשי של העיתון "ידיעות אחרונות", הד"ר הרצל רוזנבלום, העניק למאמר המערכת שעסק בפרשה את הכותרת "נשפך דם!" וכינה את ההפסד "פוגרום שבוצע נגד הנבחרת שלנו על האדמה שהיא שבעת פוגרומים. ההשפעה של הספורט על תדמיתה של האומה העסיקה הרבה את העיתונות באותם שבועות. כך, למשל, נכתב ב"חרות": "האומה רוצה בספורט לאומי מפותח. העם רוצה להתגאות בבניו [...] תנו לספורטאים את הספורט - וכולנו נתברך באלופים, בניצחונות, בכבוד הלאומי."
שנות ה- 60 וה- 70 של המאה ה- 20 מהוות תקופת מעבר בין ימי הלהט והתום של ראשית המדינה למגמות מאוחרות יותר, ששיקפו אווירה נורמטיבית שונה בחברה הישראלית. אמנם, בתקופה זו המשיכו קברניטי הספורט הישראלי והעיתונות להבליט את תרומתה של הפעילות הספורטיבית **לליכודה של האומה**. ראובן דפני, מנהלה הראשון של רשות הספורט והחינוך הגופני במשרד החינוך והתרבות (1961-1965), קבע עם עזיבתו את התפקיד, כי "**רק מגרש הספורט הוא אמצעי למיזוג גלויות אמיתי** [...] מי שטוב הוא גיבור השכונה, העירייה, העיר, או אף הארץ, ולא חשוב אם הוא 'ווזוזניק', או 'פרענק', לבן, שחור או ירוק".
עשור שנים לאחר מכן הדגיש יריב אורן, מנהל הרשות בשנים 1970-1996, את היותו של הספורט כלי אפקטיבי לחיזוק הגאווה הלאומית: "לנו, כישראלים, יש גם כן דרישות פוליטיות מהספורט. אותה כמיהה שדגל ישראל יתנוסס בין דגלי האומות, ש**התקווה** תנוגן בכינוס בינלאומי, הצורך שעצמאותנו המדינית אכן 'תיראה', תפיסת ספורטאינו כשגרירי המדינה - הן כלפי יתר המדינות והן כלפי היהודים באותם מקומות." אלא שבתקופה שבה נכתבו הדברים [1976] כבר נשבו רוחות חדשות במרחב הקולקטיבי הישראלי. **בשלושה העשורים האחרונים**, מאז מלחמת יום הכיפורים, **הלכו ונעלמו בהדרגה סמלי הלאום מהוויית החיים הציבורית בישראל וירד קרנו של האידיאליזם הציוני** - תופעה האופיינית לחברות הנמצאות במעבר מתרבות מגויסת לטובת צורכי האומה לתרבות המעניקה לגיטימציה והמקדשת את צורכי הפרט. התבססותה החלקית של המדינה בשטחי-חיים רבים, העלייה ברמת החיים, התפוררות התבניות המוסדיות הראשוניות בתחום הפוליטי, התמורות שהתחוללו בזירה הבינלאומית הרחוקה והקרובה לאחר התפרקות הגוש

"הפכת מספדי למחול לי, פיתחת שקי ותאזרני שמחה." [תהלים ל' 12]
מתוך פרק התהלים שאומרים **בימי חנוכה**
בשמחה ובטוב לבב, בתפילה ליום נעים וחנוכה שמח לכל בית ישראל!
הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל

בס"ד

"הדף היומי לתולדותינו"

יום ד', ג' בטבת תשס"ה (15 בדצמבר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

הקומוניסטי וחתימת הסכמי השלום עם כמה ממדינות-ערב - כל אלה הם גורמים מרכזיים בתהליך היחלשותו של האתוס הכללי של התחדשות ובנייה לאומיים. {הסיום, בע"ה, מחר}

"הפכת מספדי למחול לי, פיתחת שקי ותאזרני שמחה." [תהלים ל' 12]
מתוך פרק התהלים שאומרים **בימי חנוכה**
בשמחה ובטוב לבב, בתפילה ליום נעים וחנוכה שמח לכל בית ישראל!
הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל